עין משפט נר מצוה

מסורת הש"ס

והדשות בתרומה ומעשר אינו עובר משום בל תחסום אבל מפני מראית העין מביא כול מאותו המין ותולה לה בטרסקלין שבפיה ר"ש בן יוחאי אומר מביא כרשינים ותולה לה שהכרשינים יפות לה מן הכל ורמינהי פרות המרכסות בתבואה אינו עובר משום בל תחסום, והדשות בתרומה ומעשר עובר משום בל תחסום נכרי הדש בפרתו של ישראל אינו עובר משום בל תחסום, וישראל הדש בפרתו של נכרי עובר משום בל תחסום קשיא תרומה אתרומה, קשיא מעשר אמעשר, בשלמא תרומה אתרומה לא קשיא כאן בתרומה כאן בגידולי תרומה, אלא מעשר אמעשר קשיא, וכי תימא מעשר אמעשר נמי לא קשיא כאן במעשר כאן בגידולי מעשר, בשלמא גידולי תרומה תרומה, אלא גידולי מעשר חולין נינהו דתנן גידולי טבל וגידולי מעשר שני חולין אלא לא קשיא הא במעשר ראשון הא במעשר שני ואיבעית אימא הא והא במעשר שני ולא קשיא הא רבי מאיר הא רבי יהודה: הא ר"מ דאמר מעשר ממון גבוה הוא הא רבי יהודה דאמר מעשר שני ממון הדיוט הוא, היכי דמי? כגון שהקדימו בשבלין, ולר' יהודה (ב) והא בעי חומה? כגון שדש לפנים מחומת בית פאגי איבעית אימא לא קשיא כאן במעשר ודאי כאן במעשר דמאי, השתא דאתית להכי תרומה אתרומה נמי לא קשיא כאן בתרומת ודאי כאן בתרומת דמאי, בשלמא מעשר דמאי איכא, אלא תרומת דמאי מי איכא והתניא אף הוא ביטל את הוידוי וגזר על הדמאי לפי ששלח בכל גבול ישראל וראה שלא היו מפרישין אלא תרומה גדולה בלבד אלא לא קשיא כאן בתרומת מעשר ודאי כאן בתרומת מעשר דמאי בעו מיניה מרב ששת היתה אוכלת ומתרזת מהו משום דמעלי לה הוא והא לא מעלי לה או דלמא דחזיא ומצטערא והא חזיא ומצטערא? אמר להו רב ששת תניתוה רבי שמעון בן יוחי אומר מביא כרשינים ותולה לה שהכרשינים יפות לה מן הכל שמע מינה משום דמעלי לה הוא שמע מינה איבעיא להו מהו שיאמר אדם לנכרי חסום פרתי ודוש בה: מי אמרינן כי אמרינן אמירה לנכרי שבות הני מילי לענין שבת דאיסור סקילה אבל חסימה דאיסור לאו לא או דלמא לא שנא? ת"ש נכרי הדש בפרתו של ישראל אינו עובר משום בל תחסום מעבר הוא דלא עבר הא איסורא איכא, בדין הוא דאיסורא נמי ליכא ואיידי דתנא סיפא וישראל הדש בפרתו של נכרי עובר תנא רישא אינו עובר ת"ש דשלחו ליה לאבוה דשמואל הלין תורי דגנבין

רש"י

והדשות. דישת שבלין בתרומה ובמעשר כגון שהקדימו בשבלין: **אין עובר.** בלא תחסום: **המרכסות.** משום דנגמר מלאכתן למעשר משעת דישה: **תרומה ומעשר.** דהתם דייש להו בתרומה ומעשר משתעי קרא דאין תרומה ומעשר התם אלא מן המירוח ואילך כדכתיב (במדבר יח) כדגן מן הגורן: **מפני מראית העין.** שלא יאמרו עליו שהוא חוסם: **כול.** מלא אגרוף: **בטרסקלין שבפיה.** שק או טרסקל תולין בצוארה והמאכל בתוכו ואוכלת: **נכרי הדש בפרתו של ישראל.** אין עוברים הבעלים שאמרו לו "חסום פרתי ודוש בה תבואה שלך" אין עליהם עבירת 'לא תחסום': **גידולי תרומה.** שזרעה וגידלה, הגידולין תרומה מדרבנן וזה אחד משמונה עשר דבר שרבו בית שמאי על בית הלל בילוחת שבת (דף יז:) וכיון דלאו תרומה מדאורייתא היא קרינא ביה דייש סתמא: **בשלמא גידולי תרומה תרומה.** מדרבנן ואיצטריך לאשמועינן דעובר: **גידולי טבל.** תבואה שנמרחה בכרי וזרעה בטיבלה הרי היא כשאר חולין ואוכל הימנה עראי עד שימרח דכיון דזרעו כלה בטיל ליה איסוריה, ובתרומה הוא דגזור כדמפרש התם גזירה משום תרומה טהורה ביד ישראל שמא יזרענה להפטר שלא יתננה לכהן אי נמי משום תרומה טמאה ביד כהן דלמא משהי לה לזרעה ואתי בה לידי תקלה: **פלוגתא דר' מאיר ור' יהודה.** בקדושין (דף נג:): **ממון גבוה.** ולא קרינא ביה "בדישו", וגבי תרומה מיתוקמא שהיתה פרה של ישראל שאסור להאכילה תרומה ואפילו אם דש בה כהן דתניא כהן ששכר פרה מישראל אע"פ שמזונותיה עליו לא יאכילנה כרשיני תרומה: **היכי דמי.** דליהוי מעשר קודם דישה: **כגון שהקדימו.** וקרא שם עליו בשבלין: [**ולר"י**]. כיון דשם מעשר עליו לר' יהודה נהי נמי דממון הדיוט הוא: **הא בעי חומה.** שאסור לאכלו חוץ לחומת ירושלים והיכי אתי לאו דלא תחסום ודחי לאו דלא תוכל לאכול בשעריך: **בית פאגי.** היקף חיצון של ירושלים שהוסיפו עליו קרוי בית פאגי ונראה לי שהוא לשון כבישתה של עיר שוגלא"ה בלע"ז כדאמרינן פרק קמא (דף ס.) זה קנה חמור ובית פגיה: **כאן במעשר דמאי.** דליתיה אלא מדרבנן הלוקח מעם הארץ שחייבו להפריש מעשר שני על הספק ולהעלותו לירושלים: **אף הוא.** יוחנן כהן גדול במס' סוטה (דף מח.): **ביטל את הוידוי.** של מעשר ואפילו של חברים שאין אומר "בערתי הקדש מן הבית וגם נתתיו ללוי" לפי שלא היו נותנים מעשר ראשון ללוי כהלכתו דרחמנא אמר ללוים וקנסינהו עזרא ונוה לתתו לכהנים: **וגזר על הדמאי.** בלוקח מעם הארץ שיפריש הכל מספק מפני שהטבל עון מיתה חוץ מן התרומה שלא גזר להפרישה ולא גזר על הדמאי לפי ששלח בכל גבול ישראל וראה שהיו עמי הארץ מזלזלין במעשרות ולא היו מפרישין אלא תרומה גדולה: **תרומת מעשר.** שהלוי מפריש לכהן מעשר מן המעשר והוא קרוי תרומה ואסור כתרומה: **ומסרוה.** חולי מעיים וקורין אותו ריול"ר מוליאה רעי לגול כמים והחטין קשין לה: **חסום פרתי ודוש בה.** דישה שלך: **אמירה לנכרי שבות.** מדרבנן:

ומגנחין

תוספות

והדשות במעשר ובתרומה אינו עובר משום לא תחסום. פי' בקונטרס דהתם דייש לא הוי תרומה ומעשר שאין להיות תרומה ומעשר אלא אחר מירוח תימה דא"כ אפילו הן חולין מתוקנים לא יעבור דאין רגילות להיות מתוקנים קודם מירוח ונראה דטעמא משום דכתיב דישו דמשמע הראוי לו ומעשר ממון גבוה הוא ותרומה נמי לישראל אסור ליתן לפני בהמתו ואפילו כהן דוקא כרשינין שהוא מאכל בהמה מותר להאכיל ולא חטין משום הפסד תרומה וכן דריש בהדיא במעילה (דף יג. ושם ד"ה מאי) מדישו גבי הא דתנן וכן פרה לא תאכל כרשיני הקדש:

גידולי מעשר חולין. דלא שייך למיגזר שמא ישהה בידו ויבער בטומאה דלמה ישהה כיון שיכול לפדותו ואפילו לקוח בכסף מעשר שנטמא דאינו נפדה לרבי יהודה לא גזרו על גידולין דליהוו מעשר כיון דעיקר מעשר יש לו פדיון:

כאן במעשר ראשון דמיקרי "דישו" כאן במעשר שני. דאפילו לר' יהודה אינו עובר חוץ לחומה כדפריך בסמוך והא בעי חומה ותימה והלא אי לאו רעך היה אוכל פועל משל הקדש כי היכי דשרי משל חבירו ולא הוי גזל וה"נ אית לן למימר דשרי חוץ לחומה דהא לרבי יהודה ממונו הוא ויכול לקדש בו האשה אפילו חוץ לחומה כדמשמע בקדושין (דף נג:) וי"ל דאפילו הכי (לא) קרינן ביה דישו שלו ולא של רעך דה"נ אמרינן בסוף פרק חלק (סנהדרין דף קיב:) דלכולי עלמא לא מיקרי "שללה" גבי עיר הנדחת ופטורה מן החלה דלא מיקרי "עריסותיכם":

והיכי דמי כשהקדימו בשבלין תימה דמאי איצטריך לפרושי הכא היכי דמי דעד השתא נמי הוי מיירי בהכי דהא בגידולי מעשר ליכא לאוקמה כלל:

אמר להו תניתוה רבי שמעון בן יוחאי אומר. ורבנן לא פליגי עליה במאי דמפרש טעמא משום דמעלי לה:

חסום פרתי ודוש בה. פירוש ודוש בתבואתי דמרויח באמירה לנכרי דבתבואת נכרי פשיטא דשרי כיון שאין ישראל נשכר בחסימה אלא אדרבה מפסיד כמו שפשיטא שמותר לומר לנכרי אכול נבלה ומהאי טעמא נמי מותר לומר לנכרי בשבת הילך בשר ובשל לצרכך כשאין מוטל עליו לזונו דאין מרויח בלותה אמירה כלום ומיהו אמר ר"י דלא דמי לאומר לנכרי אכול נבלה דלא שייך התם אמירה לנכרי שהישראל עצמו יכול ליתן נבלה בפיו אבל הכא אותו דבר שאומר לנכרי לעשות הוא אינו יכול לעשות כמו לבשל או לחסום ומירושלמי דהגזקין גבי מחזיקין ידי נכרים בשביעית דקאמר א"ל חרוש בה טבאות ואנא נסיבנא לה מינך בתר שביעית אומר ר"י דאין ראיה דהתם לפי שהתחיל כבר לחרוש מפני דרכי שלום: **אבל** הכא דאיסור לאו שרי. אע"ג דבמס' מו"ק (דף יב.) אמרינן *דבשביעית וחולו של מועד אסור אמירה לנכרי התם משום דשבת ויו"ט חדא מילתא היא וגזרו אטו שבת: **דגנבין** להו הרמאי. בשאלתות דרב אחאי* מפרש שהיו קושרין דינר בכיס של בהמה בחזקה והנכרי גונב הדינר והולם הכיס ומסרסו, ולשון גנבין להו לא משמע הכי שלא באין לגנוב רק הדינר:

מחלתו

עין משפט נר מצוה

מה א ב מיי' פי"ג מהל' שכירות הלכה ד ועי' בהשגות ובמ"מ סמג לאוין קפד טוש"ע ח"מ סי' שלח סעיף ח ועיין בכנ"ה :

מו ג ד מיי' שם הלכה ג טוש"ע שם סעיף ה :

מז ה מיי' שם הל' ד ס:

מח ו מיי' פ"ה מהל' תרומות הלכה כא :

מט ז מיי' פ"ו מהלכות מעשר הלכה ו סמג עשין קלו :

נ ח מיי' פ"ו מהלכות מעשר שני הלכה טו :

נא ט מיי' שם פ"ב הלכה יז :

נב י מיי' פי"ג מהלכות שכירות הלכה ד :

נג כ מיי' פ"א מהלכות מעשר שני הלכה יג :

נד ל מיי' פ"ט מהלכות מעשר הלכה א סמג עשין קלה :

נה מ מיי' פי"ג מהלכות שכירות הלכה ד :

נו נ מיי' שם הלכה ג סמג לאוין קפד טוש"ע ח"מ סי' שלח סעיף ב :

נז ס מיי' פ"ו מהלכות שבת הלכה א סמג לאוין סה טוש"ע א"ח סי' שז סעיף ג :

נח ע מיי' פי"ג מהל' שכירות הלכה ג סמג לאוין קפד טוש"ע ח"מ סי' שלח סעיף ו :

הגהות הב"ח

(א) גמ' ר"מ דאמר מעשר שני ממון : (ב) שם ולר' יהודה כו' כצ"ל ואות ב' נמחק :

גליון הש"ס

רש"י ד"ה בית פאגי. היקף חיצון. עי' סנהדרין דף יד ע"ב ברש"י ד"ה בית פאגי ובמנחות דף עח ע"ב: תוס' ד"ה חוץ לחומה. וכו' וגזרו אטו שבת. עי' רש"י דף כג ע"ב ד"ה בית פאגי ובתוס' שם ועיין בב"מ ריש הלכות שבת :

תרומות פ"ט מ"ד

קדושין כד. [וש"נ]

סוטה מח. יומא ט. [תוספ' דסוטה פי"ג]

[שבת קנ. וש"נ]

כ"י רש"ל דשבת

[כפי' אמור סי' קס]

מחלפי להדדי. שלא מדעתן היו מסרסין אותן ומ"מ היו מתליפין שמא לא יתמיט הטולם שהיה שלא מדעתם לו משום שלא יתמרו אחרים לנכרי לעשות כן ויתמרו שלא מדעתו עשו: **ישב** לה קוץ בפיה מהו. וא"ת הא אמרינן לקמן לא תהוס בחסימה וי"ל דה"מ כשחסמה בתוך כדי שלא תאכל אבל הכא שיבא לה מתליין בעי דלמא הוי כחלתה: **רבין** אמרי מבחוץ. קוץ לאסור לפי שחסימה בגופה אבל אמרי שהיה רחוק ממנה לא הוי חסימה, ואח"ל דאמרי נמי הוי חסימה היינו משום דמפחד האדי אינה אוכלת אפילו היא רעיבה הרבה אבל בעמד בגה בתוך אינה נחסמת כל כך: **עמד** בגה מבחוץ מהו. אין ספרים דגרסי הטמיד ואפילו הכי לא פריך "חסימה מעלייתא היא" משום דאינה מנחת כל כך מלאכול בשבילו כמו מפחד האדי כדפרישית: **רבי** יוחנן אמר חייב עקימת שפתיו הוי מעשה. תימה דבפ' ג' דשבועות (דף כא.) אמר רבי יוחנן אומר היה רבי יהודה משום ר' יוסי הגלילי כל לאו שאין בו מעשה אין לוקין עליו חוץ מנסכבו ומימר ומקלל חבירו בשם והלא רבי יוחנן גופיה קאמר הכא דעקימת שפתיו הוי מעשה א"כ נסכבו ומימר ומקלל חבירו בשם אמאי מחייב אותן ולאו מעשה אינו ו"ל דלא קאמר רבי יוחנן דעקימת פיו הוי מעשה אלא הכא משום דבדיבוריה קעביד מעשה שהולכת ודשה בלא אכילה כדאמרינן בריש תמורה (דף ג:) אהחיא דחוץ מנסכבו ומימר ומקלל חבירו אמר ליה רבי יוחנן לתנא לא היתני מימר דבדבוריה קעביד מעשה ולהכי פריך הכא ר"י לרים לקים ממימר דחייב מעשה משום דבדבוריה קעביד מעשה אבל נסכבו לא עביד בדיבוריה מעשה כדמוקי לה התם באכלתי ולא אכלתי וא"ת דבסוף פרק ד' מיתות (סנהדרין דף סה. ושם:) ד"ה הוא) קאמר ר' יוחנן דעקימת שפתיו דמנדף לא הוי מעשה משום דישנו בלב ופריך והתניא יאלו עדים זוממים שאין בהן מעשה ומשני אלא שאני מנדף הואיל וישנו בקול ופריך וקול לר' יוחנן לאו מעשה הוא והא חסמה בקול לרבי יוחנן חייב ומשני שאני עדים זוממים דישנן בראייה והשתא היכי פריך מחסמה בקול דאמנדף דלא עביד מעשה בדיבוריה וי"ל דלאו אמנדף פריך אלא אעדים זוממין דמשני שאני מנדף הואיל וישנו בקול שני נמי אעדים זוממין ועלייהו פריך וקול לר' יוחנן לאו מעשה הוא דבדיבורייהו מתעביד מעשה שמתחייב הגדון ומשני שאני עדים זוממין הואיל וישנן בראייה אבל מנדף הוי טעמא דלא חייב מעשה הואיל וישנו בקול דלא עביד בדיבוריה מעשה ואין לריך תו לטעמא שכן ישנו בלב והייגו טעמא נמי דמסית ומדיח ומקלל חבירו דממעטי להו בת"כ מועשה דהתם אינו לא בלב ולא בראייה אלא על כרחך משום דישנן בקול ואע"ג דבפ"ק דכריתות (דף ד.) לא קאמר טעם דמנדף דישנו בקול אלא קאמר מנדף ישנו בלב ועדים זוממין ישנן בראייה אסוגיא דסנהדרין סמיך ובקונטרס גרים שאני עדים זוממין הואיל וישנן בקול ולא גרים שאני מנדף משום דאי הדר ביה מטעמא קמא דהואיל וישנן בלב אם כן לפי המסקנא דסתר טעמא דהואיל וישנן בקול הוה ליה למיהדר לטעמא קמא ולמימר שאני מנדף הואיל וישנו בלב ואין בראה דלמסקנא נמי לא סתר טעמא דהואיל וישנו בקול לענין מנדף ומסית ומדיח כדפרשינן דבדיבורייהו לא מתעביד מעשה:

ריש לקיש אמר פטור עקימת שפתיו לא הוי מעשה. ואם תאמר והא ברים אלו הן הלוקין (מכות דף יג:) אמרינן הא דבעינן לאו שיש בו מעשה משום דכולהו לאוי גמרינן מלאו דחסימה משום דסמיך ליה לרבעים יכנו לא יוסיף וחסימה יש בה מעשה והשתא לרים לקים דחסימה בקול ליתא בה מעשה נימא דלקי אלאו שאין בו מעשה ואמאי פטור הכא בחסימה גופה כי אין בה מעשה ויש לומר דסבר ריש לקיש דעיקר קרא לא חייבי אלא בחסם חסימה דאית בה מעשה אי נמי נפקא(ה) לרים לקים כאידך שנויא דמכות (שם) דדרים מלעשות דאין לוקין אלא בלאו שיש בו מעשה ואם תאמר דבאלו הן הלוקין (שם סו:) פליג רבי יוחנן ורים לקים בשבועה שאוכל ככר זו היום ועבר היום ולא אכלה דר' יוחנן פטור ליה משום לאו שאין בו מעשה ור"ל פטור ליה מהתראת ספק אבל לאו שאין בו מעשה לוקין עליו וליכא למימר דאליבא דר' יהודה קאמר וליה לא סבירא ליה כדמשמע בתר הכי דפליגי אמילתא דר' יהודה דאמר גבי לא תוחירו ממנו עד בקר בא הכתוב ליתן עשה אחר לא תעשה לומר שאין לוקין עליו דדייק ר' יוחנן טעמא דבא הכתוב הא לא בא הכתוב לוקין עליו דהתראת ספק שמה התראה ורים לקים דייק טעמא דבא הכתוב הא לא בא הכתוב לוקין אלמא לאו שאין בו מעשה לוקין עליו ואי אליבא דרבי יהודה

דגנבין ארמאי ומגנחין יתהון מהו? שלח להו הערמה אתעביד בהו אערימו עלייהו ויזדבנון אמר רב פפא בני מערבא סברי לה *כר' חידקא דאמר בני נח מצווין על הסירוס וקא עברי משום ולפני עור לא תתן מכשול, סבר רבא למימר ימכרו לשחיטה, א"ל אביי דיין שקנסת עליהם מכירה, פשיטא בנו גדול כי אחד דמי, בנו קטן מאי? רב אחי אסר ורב אשי שרי, מרימר ומר זוטרא ואמרי לה הנהו תרי חסידי מחלפי אהדדי. בעו רמי בר חמא הושיב לה קוץ בפיה מהו, הושיב לה, חסימה מעלייתא היא! אלא ישב לה קוץ בפיה מהו הרביץ לה ארי מבחוץ מהו, הרביץ לה, חסימה מעלייתא היא אלא רבץ לה ארי מבחוץ מהו, העמיד בגה מבחוץ מהו, היתה צמאה למים מהו, פרס לה קטבליא על גבי דישה מהו: פשוט מהא חדא דתניא רשאי בעל פרה להרעיב פרתו כדי שתאכל מן הדישה הרבה, ורשאי בעל הבית להתיר פקיע עמיר לפני הבהמה כדי שלא תאכל מן הדישה הרבה שאני התם דקא אכלה, איבעית אימא רשאי בעה"ב להתיר פקיע עמיר לפני בהמה מעיקרא כדי שלא תאכל הרבה מן הדישה ובעא מיניה רבי יונתן מרבי סימאי חסמה מבחוץ מהו: שור בדישו אמר רחמנא והא לאו בדישו הוא אן דלמא לא תדוש בחסימה אמר רחמנא? א"ל מבית אביך אתה למד יין ושכר אל תשת אתה ובניך אתך בבואכם בבואכם הוא דאסור הא מישתא ומיעל שרי ולהבדיל בין הקדש ובין החול אמר רחמנא! אלא מה התם בשעת ביאה לא תהא שכרות הכא נמי בשעת דישה לא תהא חסימה תנו רבנן *החוסם את הפרה והמזווג בכלאים פטור ואינו לוקה אלא דש ומנהיג בלבד *אית מר חסמה בקול והנהיגה בקול ר' יוחנן אמר חייב ריש לקיש אמר פטור רבי יוחנן אמר חייב, עקימת פיו הויא מעשה ריש לקיש אמר פטור, קלא לא הוי מעשה, איתיביה רבי יוחנן לריש לקיש לא

ומגנחין יתהון. ומסרסין אותם ואח"כ מחזירין לבעלים ומתהכם בעליו ישראל נוגבו הנכרי שהוא מכירו ומסרסו כדי שיהא יפה לחרישה: **ויזדבנון.** ולא יהנה ישראל בעבירה הוא עשה כדי שיהא יפה לחרוש לפיכך יקנסוהו שלא יחרוש בו אלמא באיסור דלאו נמי אסורה לנכרי: **בני מערבא.** דשלחו ליה לאבוה דשמואל הכי: **סבירא להו כרבי חידקא.** בסנהדרין בפרק ד' מיתות (דף נו:): **וקא עבר.** זה האומר לסרס: **משום לפני עור לא תתן מכשול.** אבל בדבר שאין הנכרי מוזהר עליו אומר לך שרי: **נשמיטה.** שלא יועיל סירוסן להעלות בדמיהן אבל לחרישה לא שדמיהן יקרין משום סירוסן: **דיין שקנסת עליהן מכירה.** דלא ערת כולי האי שלא שיחרוש בו והא לא תתקיים מחשבתו: **לאחר דמי.** ודין אם מכרו לו: **מחלפו אהדדי.** שוורים שלהן שנגנבו נכרים מכיריהם וסרסום: **ישב לה קוץ בפיה.** ואינה יכולה לאכול מן הדישה: **מהו.** מלוה ליטלה לו אין מלוה ליטלה: **הרבין לה ארי.** ולאימתו אינה אוכלת: **קטבליא.** עור שלוק והבהמה מהלכת על גביו ואינה רואה את הדישה מי קרינא ביה בדישו לו לא: **פשוט מהא.** מתניתא: **חדא.** מהך בעיי: **בעל הפרה.** שהשכיר פרתו לדוש בה: **פקיע עמיר.** קשין של שבלין שנדושו והוה כפורס קטבליא ותיפשוט מינה דשרי: **מעיקרא.** כדי שתמלא כריסה קשיש קודם שתכנס לדישה: **מכאן.** קודם שתיכנס לדוש: **מכיה אכיך.** כהן היה*: **להבדיל בין הקדש.** בתריה כתיב משמע כדי שידע להבחין בין עבודה קדושה למחוללת **ואי שתי ודע ועייל מ"מ איסור הוא ולא ידע להבדיל:** **החוסם את הפרה.** ולא העבירה על הדישה וחבירו דש בה: **וכן המזווג.** שור וחמור לקרון ובא חבירו והניג פטור הראשון ואינו חייב אלא הדש דלא תדוש בחסימה קאמר רחמנא (דברים כה) וגבי כלאים נמי לא תחרוש כתיב (שם כב) ואינו לוקה אלא זה המנהיגו: **חסמה בקול.** כשהיתה שוחה לאכול היה גוער בה: **והנהיגה בקול.** בכלאים ואינו אוחז במרדע: **הויא מעשה.** והוה ליה לאו שיש בו מעשה ולוקין עליו: לא

נטו א ב ג מיי' פט"ז מהל' איסורי ביאה הלכה יב סמג לאוין קכ טוש"ע אה"ע סי' ה סעיף ד:

ס ד הו ז ח מיי' פי"ג מהלכות שכירות הלכה ג סמג לאוין קפד טור ש"ע ח"מ סי' שלא סעיף ו:

סא ט י מיי' שם הלכה ו טוש"ע שם סעיף ט:

סב כ מיי' שם הלכה כ טוש"ע שם סעיף ג:

סג ל מיי' שם טוש"ע שם סעיף ד:

סד מ מיי' פ"ט מהלכות רוצח הלכה ז סמג לאוין רפד טוש"ע יד סעיף יא:

סה נ מיי' שם ופי"ג מהלכות שכירות הלכה ב ועי' במ"מ סמג שם וסי' קפד טור ש"ע שם וטוש"ע ח"מ סי' שלא סעיף ג:

נוסח ראי' דבר חמא מאלו סודה על תאלות בעין לא תחסום - האומר לבולת בהקמה אינה תחומה קחמסה מאמר חבל משום תנאית סיבתיה אינה אוכלת והוי דומיא דחסומה

הגהות הב"ח (ה) תוס' ד"ה ריש לקיש וכו' נפקא ליה לרים לקים

נוסח חסמה מבחוץ (לפי נוסחא דגרסי מאו)

גליון הש"ם

גמ' בעא מיניה רבי יוחנן מרבי סימאי. בירושלמי פ"ע דתרומות איתא שבאל כן ר"ע לרבי"י והשיב לו כאשר השיב רבי סימאי לרבי יוחנן:

נוסח

ו) חסמה בקול

ב) הנהיג (בכל"א) בקול

האם יקימת שפתיו נחשב מעשה וחיב מלקות - אז - לא

ר' יוחנן = ח"ר

ר"ל = פטור

---

*סוקרים אלו והאיש אחרים נגח ולא. הרוק הסוקרים נאמא לעין דבר תיקון

*נ"ל דתיו זהה יותר מתחייב לפיה אסור שות סריסה על פי הדיוט

ובסנהדרין עה: משמע שלא היה כהן

תוספות דכלאים פ"ה]

סנהדרין מו:

סנהדרין סה: